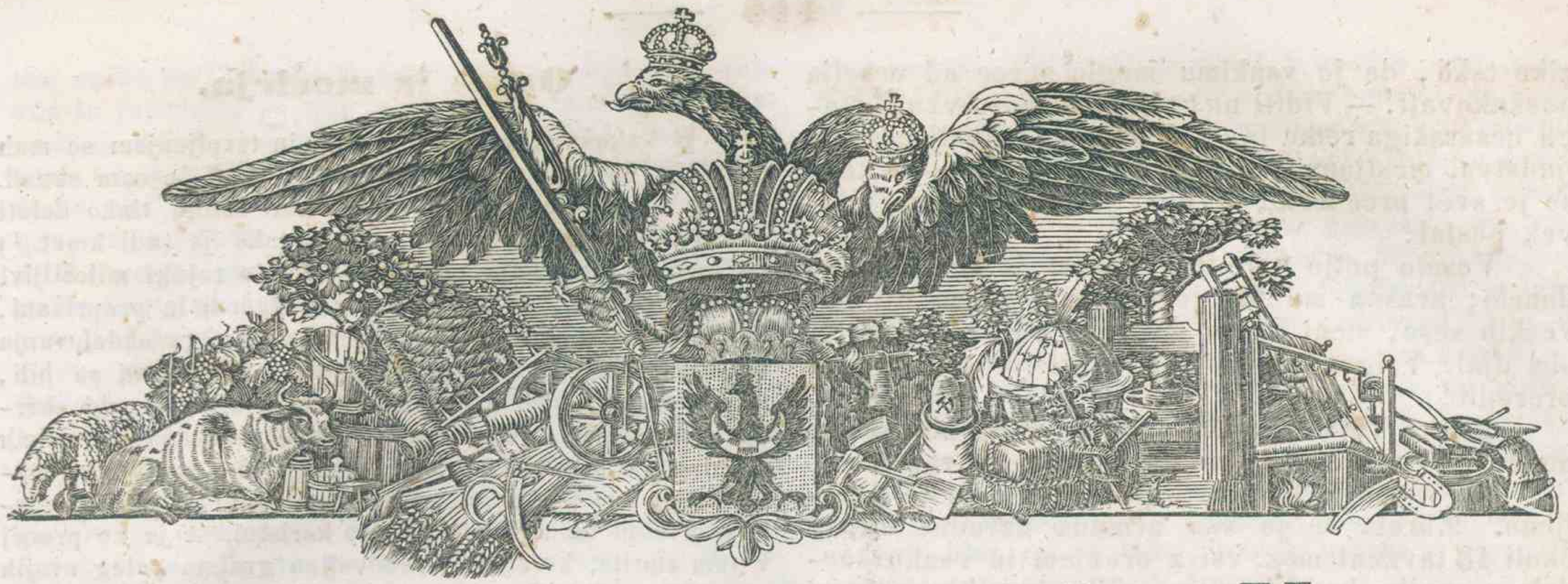

Kmetijske in rokodelske Novice.

Na svitlobo dane od c. k. krajnske kmetijske družbe.

Tečaj **VI.** *V srédo 12. maliga serpana 1848.* List **28.**

Korún. *)

Brez korúna je hrana pičla;
Brez korúna na levim ničla.

Korún! čez sto lét že v deželi naši —
Si hotel nas sovražno zapustiti,
In nam ne dalje krušni oče biti?
Ločitev tvoja nas vse grozno pláši!

Težko je kmetu le ob soku, kaši,
Sočivju, zelju, repi se živiti;
Tak malo more tebe pogrešiti
Gospod u gradu, kot pastir na paši. —

Zdaj žalostna u tvojo domovíno
Ameriko, Evropa se ozíra;
Tvoj beg od nas napravíl je dragíno!

Oj! pridi, de nas ta več ne zatíra,
Darílo, od milost' božje nam poslano!
In daj se nam v obilno zopet hrano.

Emanvel Tomšič.

Odperto pismo iz Dunaja vsim Slovencam!

Obljubil sim svojim sorojakam pri ločenji od drage domovíne od časa do časa prigodbe na Dunaji na znanje dajati, **) in z veseljem spolnim obljubo, ker se je ravno primerilo, de so na Dunaji koj pervi dan po mojim dohodu obhajali veselje, ktero se bo še na prihodnje veke razlegalo.

Naš častitljivi Nadvojvoda Joan so v deržavnim zboru v Majnskim Frankfortu za predstojnika zavéze nemških deželá izvoljeni in prišlo jih je sedmero poslancov iz Frankforta na Dunaj, kteri so visokimu gospodu letó volitev oznanili in Jim sporočilo te nove častí podali. De je ta prigodba za Dunajčane veselja polna, se dobro vé, zató ker smo se iz dozdanjih pogovorov v zboru Frankfortskim prepríčali, de Nemci hrepenijo nar večí prostost ljudstva zagotoviti, in to prostost z združeno močjó zoper notranje domače protivnike ohraniti in zoper zvunanje ptuje sovražnike obraniti.

Poslanci stanujejo v ulicah: „Kärnthnerthorstrasse“ imenovanih, in kakor so prišli, se jim je za čast narodna straža pred hišo ustavila. 5. dan tega mesca dopoldne ob 11. uri so se namenili sporočivni list gospodu Nadvojvodu podati, in zbrala se je Dunajska narodna straža in akademijsko kardelo z orožjem, vstopili so se v dve versti od stanovanja poslancov do cesarske hiše takó, de so na sredi prosto stezo ohranili, po kteri so se nar pervi prikazali narodni konjiki, taki grivarji, kakoršni so v Ljubljani. Za njimi je pa jéla maršírati narodna straža pešcov, lepo obléčena in vsak je imel trak z nemškimi barvami čez pléča ovezan. Eno dobro uro so se naprej pomikovali, pa toliko jih je bilo, de nismo mogli konca dočakati. Lepi serčni možjé so vsi, na obrazih jim miglja veselje za pridobljeno prostost, in bistre njih oči oznanujejo občutke serc, de so namreč oní varhi vsih pravic ljudstva. Posebno iskrena pa je mladost akademjiskiga kardela in po vsi pravici zasluži pristavik, kteriga ji je naš slavni rojak gosp. Füster dal, ki je rekel: „šolska mladína je živi izobrazik človeškiga duha sedanjih časov. Ta mladína je prederla pervo špranjo v skalno sténo poprejšnje sužnosti in ravno skozi to špranjo nam je zablešila perva zarja prostosti.“

Kader je nehala narodna straža, se prikažeta dva dvorna služabnika na konjih; potem zavihljajo mnoge bandera in v petih lepo okinčanih cesarskih kočijah se pripeljejo poslanci po dva in dva — na zadnje so jahali mestjanski (purgarski) dragonarji. Vsa narodna armada se je na cesarskim dvoru razprostila in kader so poslanci v cesarskim poslopji nagovor na gosp. Nadvojvoda dokončali, so visoki Gospod na mostovž vùn stopili, in so poslance takole nagovorili: „Moji gospodje, jez vam zagotovim svojo nemško zvestobo in pravičnost, in zaupam na Vašo podporo, potlej bo vse dobro“. Potem se obernejo k ljudstvu in rečejo: „Našim pravoljubim Dunajčanam mojo serčno zahvalo. Vidite tukaj, moji gospodje! poslance nemškiga zbora, jez upam, de bo osrečenje izviralo iz naslédka današnjiga dnéva.“ Zdaj se je začel krič veselja, grom topov (kanonov), glas mu-

---

*) Korún ali krompir, ki nam dozdej obilni pridelk obéta bo mende letas vošila pevca spolnil. Vredništvo.

**) Z veseljem pričakujejo bravci »Novic« od svojiga preljubiga poterjeniga prijatla, kteriga beseda jim veliko veliko veljá, vsak teden dopis iz Dunaja. Vredništvo.

zike takó, de je vsakimu moglo serce od veselja poskakovati! — Viditi na cesarskim mostovžu Princa cesarskiga rodú, in okoli Njega le zgolj možé iz ljudstva, mestjane, učenike, mlade učence — o kakó se je svét preobernil — zdaj je še le človek človek postal!

Veselo petje narodnih pesem je do oblakov donélo; krasna muzika je vnemala žilice do človeških serc, meni pa so se solzé po licih ulile ter sim djal: Vsigamogočni Bog! ti si ljudstva zemlje prerodil!

Veliko tavžent ljudí je bilo vkup zbranih in po dokončanim veselji so se vsi v miru razšli.

Na véčer je bilo pa zopet novo veselje omišljeno. Zbrala se je vsa armada narodne straže okoli 43 tavžent mož, vsi z orožjem in vsako kardélo s svojim banderam in veliko muziko, nekteri med njimi so pa goréče baklje v rokah deržali, mesto pa je bilo po oknih sploh razsvitljeno. Dve dobri uri so hodili po poglavitnih ulicah (gasah) skozi cesarski dvor in potlej mémo stanovanja nemških poslancov. Ob 11. uri ponôči so tje prišli in poslanci so od časa do časa serčne nagovore na Dunajsko ljudstvo z okna razglasili, v kterih so zavezo vsih deželà nemških poglavarjev zagotovili in izrékli, de se ne smemo od te do zdaj zadobljene prostosti ne za en tanek las odmakniti. Med temi nagovori je blisk farbniga plamena (bengalisches, griechisches Feuer) vse ulice takó razsvetlil, de smo bili kakor v tretje nebésa zamaknjeni. — Razun narodne straže je bilo pa veliko tavžent Dunajskiga ljudstva vkup privrélo, takó de se je vse terlo. Pa nobeniga policaja, nobeniga soldata ni bilo nikjer viditi in vender se ni ne nar manjši nepake zgodilo. To nam je očitno spričevanje, de verli Dunajčanje razumejo prostost sami ohraniti, ktero so oni s svojo drago kervjó kupili. Kdo se hoče še prederzniti le eno napčno misel od tega verliga ljudstva razodeti! Nehajte tihotapci po malih mestih, posebno v Ljubljani jezike brusiti in pridite sèm, de se boste od Dunajčanov učili, kaj de je prostost, in kako žlahten je poklic svobodniga možá, ki se tudi v svoji prostosti mirno in po lepim redu obnaša in svoje dolžnosti spodobno opravlja!

Na Dunaji 6. maliga serpana 1848.

Ambrož.

Dajte nam kruha po pošteni vagi!

„Naj bi se — nam iz Z. iz Gorenskiga pišejo — Novíce tudi zató potegníle, de bi bila, kakor v mestih, tako tudi po kmetih gotova tarifa postavljena, koliko de naj ima kruh za prodajo vagati, de bi nas ne goljufali brezvestni ljudjé in de bi nam po kmetih še dražjiga kruha ne prodajali, kakor po mestih. Prepričati se, koliko kruh vaga, ki ga na kmetih na prodaj dobimo, — pišejo gosp. —t— sim kupil hleb za 12 krajc., ki je le 2 funta vagal, namesti de bi bil mogel po tačasni Ljubljanski tarifi 2 funta in 20 lotov vagati. Lejte, 20 lotov ložeji je bil, kakor v mestu, kjer je vse dražji! Ali bi ne bilo tedej potreba, de bi bila kerčmarjem in vsim, ki po kmetih kruh na prodaj pekó, tarifa odločena, in de bi kantonske gosposke z vso skerbjó na to gledale, de je pravična mera in vaga!“

Pristavek Vredništva. Ravno med tem, ko smo jeli popraševati in v postavnih bukvah iskati, kakó de s postavno tarifo za kruh po deželi stojí, so se začele prekucíje stare vladíje. Po novi vladíi bojo dobile srenje ali soseske drugačno napravo, po kteri se bo gotovo tudi na to gledalo, de bo tarifa kruha pravična.

Oglas iz močirja.

(Dalje.)

S kakošnim velikim trudam in terpljenjem se mah obdeluje, le tisti presoditi zamore, kteri je sam skusil. Kakor so vsi tisti, kteri grajšinam veliko tlako delati morajo, usmiljenja vredni, ravno tako je tudi kmet [1]) na močirji milovanja vreden. Zató so rajnki milostljivi Cesar Franc I., od modrih mož podučeni in prepričani, veliko tavžent goldinarjev v prid močirniga obdelovanja dovolili, de bi se kmetu pomagalo. Prepričani so bili, de če se hoče močir na vse straní in hitro v prid oberniti, je potreba, de se obilna voda iz močirja po velicih in globokih grabnih odteka, de nikjer ne zastaja in stanovitniga močirja ne dela. Ker so veliki, široki in globoki grabni na močirji čez vse koristni, se je že precéj v tem storilo, kmetje so radovoljno grabne poleg svojih njiv in senožét skopali; ker pa nobeniga veliciga grabna v sredi ni bilo, se tudi voda ni iz močirja odtekati mogla, in kmetje so svoje veselje zgubili. Pojdi in poglej na močirji, koliko je grabnov polnih vode, ktera lepe njivice zaliva! Lani je gosposka poskusila, de bi se silo velik graben od Verhnike noter do Ljubljane skozi celi močir dokončal. Pa to delo ni povsod ravno po volji hitro teka imelo, temuč je zastajalo zavoljo mnogoterih vzrokov. [2])

Nej se tedej zdej poskerbí, de se velik graben povsod od Verhnike v sredi noter do Ljubljane ob enim času, z celo močjó in hitro, kolikor je moč, pripraven, širok in globok po potrebi dokončá, de se bo potem močirna voda z derečo brez zaderžka spraznila iz gosto ležečiga mahú. Potem bojo kmetje tudi radovoljno druge manjši grabne in mostove na svojim svetu delali, posebno, če se jim bo po malim pomagalo, in se bo tudi to, kar je že toliko sto lét zmirej bolj potrebno bilo z neutrudnim prizadevanjem v enim létu, če Bog da, dokončalo.

(Konec sledí.)

Kako bi se slovenski jesik v šole spravil?

(Konec.)

Nar veči težava je, kako in kolikanj naj bi se slovenšina posihmal sploh v šole in pisarnice pripravila; vender se bo moglo to na Dunajskim zboru precej razločiti; torej se je potreba poprej pametno posvetovati, kakó in kaj bi pràv bilo. Kar pisarne (kancelije) tiče, so se v ti reči znajdeni možjé že oglasili in svetovali. Kar pa šole vtiče, bi djal, de saj perve šolske bukve nove naprave bi mogle večidel vse biti v obéh jezicih spisane, — potem bi se nihče ne mogel pritožiti, de se mu kaka krivica godí. Vender bi se mogel učenik zavezati, vse snovíne ali materije slovensko zlagati, ktere bodo v to odločene. Tudi bi se moglo za terdno odločiti, do kdaj morajo nove šolske bukve spisane in pripravljene biti, de se po tem novi red začne. Bolj ko bo slovenšina razcvétala in zoríla v Ljubljanskim vesoljnišu [3]), veči bo slava domovíne. Po

---

[1]) Ne le kmet (Bauer) temuč tudi drugi kmetovavci (Landwirthe) iz Ljubljanskiga mesta, kteri imajo, kakor vsak vé, silno veliko sveta na mahu. Kdor kmeta miluje, naj bo tedej pravičen in naj miluje tudi mestniga kmetovavca.
Vredništvo.

[2]) Ker se nam pisavec tega sostavka po svojim pravim iménu ni imenoval, ne moremo njegoviga naslednjiga obdolževanja v Novíce postaviti, ker, če bi gosposka od njega odgovor terjala, bi ga ji mi imenovati ne mogli. Kdor druziga obdolžuje, se mora imenovati, sicer gré misliti, de se bojí očitni odgovor dati in de tedej ni vse resnično. Če nam tedej neznani pisavec svoje pravo imé oznani, bomo natisniti dali, kar smo danes izpustili iz njegoviga sostavka, ker bo tako on, pa ne vredništvo, odgovor dati mogel.
Vredništvo.

[3]) Bog daj, de bi naše serčne želje, takó razložno razglašene, ne bile glas vpijočiga v pušavi!
Vredništvo.

tem se bo še le lepota slovenskiga narečja prav razvíla in razodéla; — naj ga nihče ne imenuje podnarečja: dêblo je, in ne véja; je jêdro, in ne pužina ali pa lupina; je samolastna in blaga (žlahna) ruda, ki se nikakor ne smé s čim drugim stopiti in zgubiti. Naših južnih bratov narečje ima veliko medú, pa premalo pôpra; je sicer pripravno za govorništvo, pa pripravniši za petje; naše ima obojiga v pravni priméri; rezno teče v govorištvu, kakor bistra Sava; prijazno v pesmi na uho doní, kakor zvonov trijančanje po Slovenskim; naglás na predzadnjim zlogu mu daje veličanstvo v slovesnim govoru, njegov premík pa svobodo v petji, in lahkoto v poménku. Vse soglasnice so v besedah lepo zverstene, se lahko in gladko, pa vender razločno in krepko izgovarjajo: ne slišiš ne neprijetniga *pf*, ne zmlinčeniga ogerskiga *gy* iz slovensko govorečih ust; ob kratkim: Slovenska beseda ni divjaška ali neolikana, pa tudi ne otročja, ali premehka; ona je postavna in možka, kakor je Slovenec. Ona zasluži, de se ji med druzimi omikanimi jeziki vredin prostor da, kakoršniga je že davnej zaslužila. — S tem pa nočemo nobeniga jezika prezirati, in nobeniga naróda zaničevati; to se Slovencu ne spodóbi. Svét je velika hiša, in vsi naródi v tem poslopji so si bratje; le tedaj je njegoviga Stvarnika visóki namen dosežen, kader bratje v edinosti med seboj živé. — Bolje preudariti, kakó in kedaj naj bi se slovenska beseda v šole spravila, je dobro, tudi zgled svojih slovanskih bratov pred očmí imeti; torej bravcam damo predlog, ki ga je gosp. Vocel 3. rožnika v Pragi zbranimu narodnimu odboru bral, in je vsim pričijočim všeč bil. Vediti je pa treba, de ondi je nekoliko drugači, kot pri nas, kér ima češka dežela (tudi po kmetih) némških prebivavcov veliko; torej se je ravnalo, kakó bi obá jezika enake pravice imela. Poglavitne ločine predloga so tedaj tele: „Male šole (trivialky) češke v čeških, nemške v nemških krajih. V normalnih šolah v čeških krajih česko učenje, v četertim klasu pa učenje nemškiga jezika kakor snovína ali predmet (Gegenstand) — to je tako, de se ga vsak lahko nauči; v nemških krajih nemško učenje, v četertim klasu pa nauk češkiga jezika. Ravno tako v gimnazijih (latinskih šolah) naj se v čeških krajih učé vse snovíne (materije) s češkim jezikam, v nemških z nemškim; na unih pa tudi nemška beseda in slovstvo, in na tih češka beseda in slovstvo kakor odločene ali dolžnostne snovine (obligatni predmet) v vsih ločinah ali klasih. V vesoljnišu ali vseučilišu je svoboda učenja, torej tudi svoboda besede, v kteri kdo če učiti; vender se morata za snovine, ki so pripisane stanovitnimu spraševanju, po dva profesorja postaviti, de bo eden učil (prednošal) česko, drugi nemško. Učenje češke besede v četertim klasu po nemških krajih naj se začne berž od podzimka 1848. léta; tako tudi po nemških gimnazijih; učenje snovin (prednášení predmetů) v českih šolah s češkim jezikam pa naj se precej začne le v trívijalnih šolah; in v pervih tréh klasih normalnih šol; k létu še le v četertim klasu; po gimnazijih še le čez dve léti. Vender se mora ti dvé léti češka slovnica in češki zlog v vsih gimnazijalnih ločinah kakor vstanovljena ali redna snovína (redni predmet) učiti, de se češka mladina v materni, dosihmal zanemarjeni besedi, uterdi, in de bodo tačas šolske bukve spisane“. —

Podkorenčan.

Hvala komur hvala gré!

Zavoljo vojske na Laškim, ktera toliko vojakov potrebuje, je letas po Cesarskih deželah velika vojaška nabéra ali rekrutirenga. Tudi Krajnska dežela ima veliko vojakov dati, in z veseljem jo rečemo, de tudi naši fantje po kmetih in mestih radovoljno Cesarjev glas poslušajo in brez opornosti k orožju skup vrêjo. Nekteri Štajarci se sicer zlo s tem bahajo, de bo ob kratkim iz Štajarskiga 1200 prostovoljnikov (Freiwillige) na Laško odrinilo; tega sicer od Krajnske dežele ne moremo rêči, zató ker ni nihče prostovoljne armade skupej poklical — to pa moramo povedati, de naša majhna deželica ima toliko čverstih korenjakov, de sama celi regiment čez in čez dopolni (ki je tedej po pravici domorodni regiment imenovati), in de še da čez 200 mož Štajarskimu in Koroškimu regimentu (Piretovimu in Prohaskatovimu), ki nista v stanu iz svojih ljudí regiment si napraviti; razun tega je veliko veliko Krajncov pri konjikih (Turjaških kirasirjih in Boineburžkih dragonarjih), pri topništvu (artilerii), pri strelcih (jagrih), sapêrjih in pionirjih. Pač res je tedej, kar je unidan v gosp. Poženčanovi pesmi veseli fant pel:

„Če nisim za vojsko
Kdo drugi pa bo?“

Sicer pa pokoršina fantov do Cesarjeviga poklica v vojaški stan tudi očitno kaže in poterdi, de veči del našiga ljudstva se obnaša, kakor se spodobi in kakor je prav, — in de je le povsod nekej podpihovavcov, ki poštenim glave mešajo! S.

Odgovor.

Ko ste me v Novícah opominjali, de bi svoj pravopis zapustil in Vašiga v slovoslovje vpeljal, je treba, de me kdo svojoglavnosti ne obdolži, tudi očitno odgovoriti in povedati, de bi to ne bilo prav, in zakaj de ne. Vém, de dobro mislite in želite, de bi bilo Slovencam z edinostjo v pisanji pomagano; tudi jez to serčno želim; ali tega mi ne bote odrekli, de tako reč, ki ima velike nasledke, je treba od vsih straní poglédati in potem soditi, kaj je storiti, de bo prav. Pa porečete: „edinost slabim stvarém moč daje, — edinosti nam je treba“. Res je, de edinost veliko veljá, pa je tudi gotovo, de se kesá, kdor na samo edinost gleda in svojo boljši reč za slabji zaménja; boljši je ločitev kot zgubitev.

Ali bi bilo s tem komu kaj pomagano, ko bi se Vaš pravopis v slovoslovje vpeljal? Vsak slovoslovec ga že tako zna, če le Vaše Novíce enkrat prav pogleda. Taciga slovoslovca pa, Vam stavim, če hočete in kolikor hočete, ni med nami, de bi Vaših Novic, ki nam toliko lepiga in dobriga povedó, še ne bil pogledal. Slovoslovec pervinske in nadelinske sostave slovenščine si prisvojivši bo vse navadne beséde gladko bral, bodo naj mu pisane po Vaše ali po moje. Pri nenavadnih besédah pa po Vaše pisanih se bo velikrat opotikal, in bodi si Vašiga pravopisa tudi še tako vajen, vender velikrat ne bo vedil, kako besédo izreči, ker imate v samoglasnikih premalo razločka.

Slovenski jezik hočete v kancelije vpeljati, — prav je to, ali ste pa tudi premislili, kako bote po Svojim pravopisu primke, imena vasí in sosésk in marsiktere druge neznane beséde pisali, de jih bote mogli prav brati, de bi jih ljudjé razuméli in se Vam ne smejali? — To je po Vašim pravopisu velikokrat clo nemogoče; postavim: možu je primek Podpéžnik; bolj razločno ga ne morete pisati, in iz tega pisanja ne morete vediti, de se mora *é* izreči ne le visoko in zatégnjeno, ampak tudi z zaglasnim *i* (hoch, gedehnt mit nachklingendem *i*), tudi se ne more iz tega véditi, de je v zadnjim onemljen ali pogoltnjen *i* (stummes i). Vsakteri ga tako izreče, kakor sim tukaj povédal, le sam gospod ga iz pisma ne bo mogel prav brati, ker po Vašim pravopisu praviga izreka ni mogoče naznaniti. Moj pravopis pa vse to na tanjko razloči. Kar sim v starih bukvah bral (bodi to memo gredé rečeno), de se je pri naših nekdanjih prednikih od možá ločena žena „podpéga“ imenovala, nič več ne dvomim, de so od

tod „podpéžniki“. Pa tacih primkov, ki jih Vi po svoje nikakor ne morete tako razločno pisati, de bi jih vedili kako brati, je brez števila veliko, postavim: Pekec ima dva onemljena *e*; Tévželj (častitljivi Gospod tega primka mi ne bodo zamérili, de jih tukaj v misel vzamem) ima visok, zategnjen in s predglasnim *i* združen pervi *e*, in v zadnjim zlogu je onemljeni *e*; Zelenêvic, pervi *e* je onemljen, drugi *e* globok in nezatégnjen (tief und unbetont), trétji *e* spet globok pa zatégnjen in zadnji *i* onemljen. Vse to moj in stari slovanski pravopis na tanjko razloči, po Vašim pravopisu se mora pa ugibati, in če se ne ugane, bo zmota ali pa sméh. Gospod H. Frejer, ki je imena vasí in sosésk popisoval, ni mogel pri veliko imenih drugač pokazati, kako jih gre izreči, kakor le z mojim pravopisam. Kdor hoče predgovor njegovih bukev, ki se jim pravi: „Alphab. Verzeichniss aller Ortschafts- und Schlösser-Namen des Herzogthums Krain, Laibach 1846“, brati, se bo tega lahko sam prepričal.

F. Metelko.

(Konec sledí)

Povodinj na Koroškim.

Okoli Belaka je nam dozdaj vès čas dežjá le pomanjkovalo — 1. dan tega mesca pa je jelo deževati in je deževalo do 2. do poldneva, in Drava se je tako narastla, de že več lét ni tako velika in huda bila. Od polnoči perviga tega mesca je jela derva nositi, ktere je, kakor se sliši, v zgornji Dravski dolini fužinarju Vitmanu in tudi drugim vzela; potergala je tudi 3 kajže, več mostov; tudi dve kravi, eno svinjo, eniga konja, veliko snopja, in več druziga hišniga orodja je nesla proti Marburgu. Veliko škode je pa posebno na polji storila. Česar pa Drava ni vzela, je Zila potergala, ktera še danes raste in posebno tukaj na Peravi zemljo terga in lepo stoječe setvine zasipa.

Iz Perave zunaj Belaka 3. maliga serpana 1848.

Lesjak.

Slovenske rečí.

Častiti gosp. Tomše, kaplan v Žiréh in ud slovenskiga družtva nam pišejo, „de se je tudi v Njih samôtni dolini jela vnemati ljubezin za slovenšino, in pravijo, de je ondašnjim kmetam posebno to všeč, de se bo domači jezik v kancelije vpeljal, ter so rêkli: „Tega je bilo že davnej potreba; to je enkrat pametna.“ — Tako je prav, pravijo gosp. Tomše, naš jezik ni ciganski ali tatinski, kakor smo ga od Nemškutarjev še pred malo leti imenovati slišali; — cigan se po ptujih deželah klati in tat tàme iše, mi pa smo v očetovim domu in očitno govorimo in delamo“.

Pogoriša na Krajnskim.

Komej je Zatičina pogorela, kjer je med 43 pogorelci le 10 zavarvanih, je pogorela tudi Soderšica, kjer je razun cerkve, šole in farovža vse pogorelo, poslednjič pa tudi gorenja Brezovica. — Povsod je — kakor se sliši — malo zavarovanih pohištev, kar očitno kaže, de je nemarnost hišnih gospodarjev po kmetih še silno velika!

Iz Dunaja.

Naš presvitli Nadvojvoda Janez izvoljeni predstojnik nemške deržave (Reichsverweser) — so razglasili 6. dan tega mesca naznanilo, de radovoljno prevzamejo to imenitno opravilstvo, de se bojo tedej za tega voljo berž v Frankfort podali (8. dan tega mesca), se pa kmalo na Dunaj vernili, deržavni Dunajski zbor 18. dan tega mesca začeti.

Deržavni zbor se še ni začel, zató ker potrebno število poslancov še ni skupej prišlo. Veči del poslancov so kmetje, med kterimi še clo nekteri nemskiga jezika ne umejo. Dunajski Novíčarji tedej zlo tožijo, de je premalo tacih poslancov, ki imajo potrebne vednosti od postav in druzih deržavskih rečí, „zakaj pervi zbor bo imel postave nove vladíje ustanoviti; — kakó bojo pa kmetje, čeravno sicer pošteni in umni možjé, od tacih rečí govoriti mogli, od kterih niso nikdar nič slišali!“

Iz Ljubljanskiga gledišа.

V pomoč nar revnišim pogorelcam Št. Vida poleg Zatičine je pretečeno saboto napravilo slovensko družtvo Ljubljančanam večerno veselíco s petjem mnogih slovanskih pesèm in pa z Linhartovo igro, ki se imenuje „Županova Micka“. Od vsiga tega bomo drugo pot kej več povedali; danes le povémo, de je imenovana igra neizrečeno dopadla, de so se gosp. igravci in gosp. igravke slavno obnesli, de je bilo gledišče čez in čez polno in de milodarna veselica je naklonila pogorelcam čez 120 gold. čistiga dohodka.

Od železnice v Ljubljani.

Pretečena sabota je bila Ljubljančanam imenitin dan. V gledišu pervikrat po veliko veliko létih slovenska vesela igra — v kolodvoru železnice pa veselica delavcov, ki so vunanje zidovje poglavitniga pohištva dokončali. Pa kaj nam pomaga, de bo kolodvor Ljubljanski (Bahnhof) že létas dokončan — kjer je še v Zalogu toliko dela, še več pa med gorami poleg zidaniga mosta! Še prihodnje léto je mende ne bomo imeli železnice do Ljubljane; do tistihmal bojo vunder naši priserčni Ljubljančanje šli na železnico — ne pa, kakor zdej sploh pravijo — na ajzenpôn!!!

Očitna zahvala.

Častiti gospod fajmošter Matevž Ravnikar, bravcam Novic pod imenam „Požènčan“ slavno znan slovenec, ki v pervi versti pridnih in učenih rodoljubov stojé, so prijazno podarili vse svoje veliko veljavne spiske slovensko-nemškiga besednika, kteriga so že skorej sami dokončali. Bog daj srečo in dolgo življenje tacim možém, ki se zraven svojiga poklica tudi za prid svoje domovíne v lepih delih neprenehama trudijo!

Hvala tudi časti vrednimu gosp. Majniku, učeniku za pervo latinsko šolo v Idrii, častitimu gosp. Andreju Fleišmanu, botaniškimu vertnarju, in pa gosp. Šeberju, ki so tudi s podeljenimi besedniki slovenskimu družtvu na pomoč prišli.

Odbor slovenskiga družtva.

Današnjimu listu je perdjan 12. dokladni list.

Žitni kup. (Srednja cena).	V Ljubljani 8. maliga serpana.		V Krajnji 3. maliga serpana.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače	2	3	2	10
1 » » banaške	2	6	2	10
1 » Turšice	1	25	1	30
1 » Soršice	—	—	1	50
1 » Rèží	1	40	1	38
1 » Ječmena	1	9	—	—
1 » Prosa	1	44	1	40
1 » Ajde	1	40	1	33
1 » Ovsa	—	54	—	52

Vrednik *Dr. Janez Bleiweis.* — Natiskar in založnik *Jožef Blaznik v Ljubljani.*